

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

ÎNTÂLNIREA CU ZAHEU: DOMNUL AUDE CHEMAREA NOASTRĂ!

DUMINICA A 32-A DUPĂ RUSALII
(a lui Zaheu)
SF. AP. TIMOTEI;
SF. CUV. MC. ANASTASIE PERSUL

Întâmplările povestite de Sfintele Evanghelii, minunile, drumurile, cuvântările și chiar mesele la care participă Mântuitorul Hristos sunt legate, de fiecare dată, de câte o întâlnire. Nu vindecările și nu minunile săvârșite de Fiul lui Dumnezeu sunt scopul activității Sale pământești, ci întâlnirea directă, personală, cu omul căzut, vindecarea și întărirea lui. Dacă predicile se adresează unui public numeros și minunile au în vedere neputințe fizice evidente (de aceea se și numesc minuni, nu?), totuși pe Hristos pare că cel mai mult îl interesează întâlnirea. Toate celelalte sunt prilejuri, comuniunea personală este scopul cel mai înalt.

Atunci când Hristos merge către sicomorul în care se urcase Zaheu, Domnul validează demersul vameșului și arată marea Lui disponibilitate. Neîncredințează pe noi că Îl vom găsi pe Domnul, indiferent care este calea căutării noastre. Scriitorul grec Christos Yannaras, aflat pe drumul căutării lui Dumnezeu, scrie în volumul „Foamea și setea” că, în marea sete de Dumnezeu pe care o are, nu se hrănește decât cu semnele marii Lui absențe. Descoperirea lui Dumnezeu este diferită pentru fiecare om în parte și cineva poate și în lipsa lui Dumnezeu să intuiască măreția întâlnirii cu El. O astfel de sete este martirică din prisma intensității dorinței de a-L întâlni pe Dumnezeu, dar este și formatoare, în sensul determinării unui curs al vieții. „Relația mea cu Dumnezeu va fi întotdeauna mai mult un urcuș decât o culme, mai mult un drum decât o destinație” mărturisea scriitorul grec, anticipând că doar în moarte omul poate simți îmbrățișarea lui Dumnezeu.

Când aude că Hristos vine prin orașul său, vameșul Zaheu încearcă să-L vadă, să-L cunoască, folosind mijloacele pe care le avea la îndemână. Momentul în care, împiedicat de mulțime să-L zărească pe Domnul Iisus, Zaheu se hotărăște să urce în sicomor este momentul în care acesta începe să lucreze la mântuirea lui. Și întâlnirea cu Domnul nu se lasă așteptată. În calea celui care caută iese Însuși Iisus, dornic de întâlnire. Aceasta este paradigma pe care ne-o vestește Sfântul Luca: Hristos a venit să ne iasă în întâmpinare, să ne răspundă neputințelor și căutărilor noastre.

De la vocea bunicii care ne-a tâlcuit din pruncie tainele Sfintei Scripturi, până la pericopele evanghelice din fiecare duminică, de la minunea vindecării unui cunoscut și până la adierea ușoară care se revarsă peste sufletul care-și găsește liniștea, întâlnirea cu Dumnezeu nu este importantă prin modalitate, ci prin evenimentul însuși. De multe ori putem citi în Viețile sfinților cum, în tinerețe, câte un părinte cuvios a auzit la slujba din biserică cuvântul Domnului: „Vindeți averile voastre și dați milostenie; faceți-vă pungi care nu se învechesc, comoară neîmputinată în ceruri” (Luca 12, 33), după care a urmat întocmai celor auzite.

Legătura dintre Dumnezeu și sufletul nostru se poate înfiripa în ocazii diverse, dar ceea ce contează este răspunsul pe care putem să-l oferim.

În pericopa întâlnirii dintre Mântuitorul Hristos și Zaheu vameșul ne minunăm de deschiderea pe care a avut-o Ziditorul către făptură, dar trebuie să luăm aminte și la răspunsul făpturii. Nu doar faptul că Hristos l-a remarcat pe Zaheu, dar mai ales faptul că Zaheu a confirmat chemarea și a urmat pe calea credinței este învățătura pe care ne-o transmite Sfântul Luca prin Evanghelia sa. ❀

Pr. Vlad Mîndru

SFÂNTUL IERARH IOSIF CEL MILOSTIV, MITROPOLITUL MOLDOVEI

Mitropolitul Iosif Naniescu - numit după canonizare Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv, Mitropolitul Moldovei - s-a născut la 15 iulie 1818 în satul Răzălăi, ținutul Soroca din Basarabia, în familia preotului Anania Mihalache și a soției sale, Teodosia. A primit la botez numele Ioan.

Pentru că rămâne de mic orfan de tată, iar mama sa pleacă la mănăstire, este luat la vârsta de 10 ani de un unchi al său, ierodiaconul Teofilact, și adus în obștea Măn. Frumoasa, din Basarabia, iar un an mai târziu la Măn. Sf. Spiridon din Iași, unde se afla și un vestit spital.

Tânărul Ioan învață aici ascultarea, smerenia, dar și slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui aflat în boală și suferință. După o vreme, Ioan și unchiul său merg la Măn. Sf. Samuil din Focșani, unde funcționa de asemenea un spital.

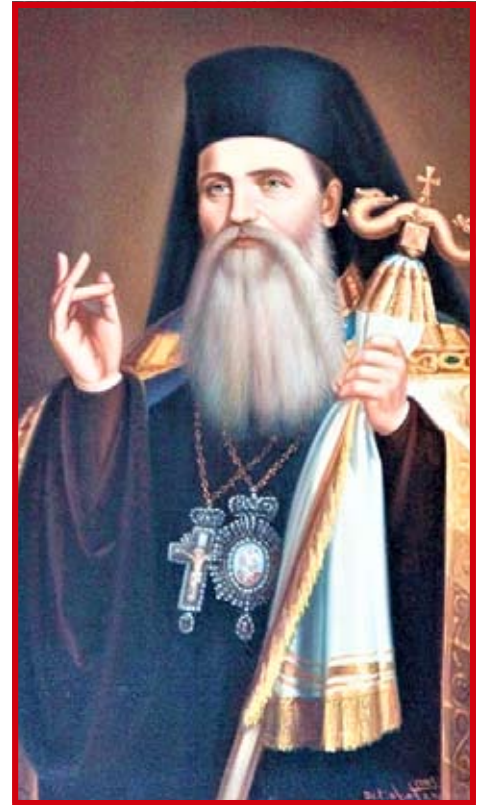
Pleacă apoi la Buzău, unde tânărul Ioan este îmbrăcat cu sfântul și îngerescul chip, primind, de la marele episcop al Buzăului, Chesarie, numele de Iosif, după numele întâiului episcop al Argeșului. Tot Chesarie îl va hirotoni diacon și-l îndrumă la învățătura de carte, pe care a deprins-o mai întâi la Seminarul de la Buzău, apoi la Academia Sfântul Sava din București. La Academie are dascăli vestiți, precum profesorul Ioanid, de la care învață limba greacă, și părintele Macarie ieromonahul, cunoscutul dascăl de psaltichie românească. Astfel, de la Macarie, Iosif deprinde meșteșugul cântării bisericesti curate, întrucât avea un glas foarte plăcut și alcătuieste chiar el cântări psaltice.

Dovedindu-se vrednic, este hirotonit episcop vicar al Mitropoliei Țării Românești, cu titulatura Iosif al Mirelor, urmând mai apoi cu vrednicie faptele Sf. Ier. Nicolae. Este ales episcop al Argeșului în anul 1873. Doi ani mai târziu este chemat pe scaunul de mitropolit al Moldovei, lucrare în care își va îndeplini cu multă osârdie chemarea și slujirea arhierească. Ctitoria fostului mitropolit Veniamin Costachi, începută în 1826, zăcea neterminată. Dar Veniamin Costachi îi apare în vedenie pe când mergea către Iași ca nou ales mitropolit, și-i cere să-i promită că va începe degrabă lucrările la Catedrala mitropolitană din Iași. Mitropolitul Iosif se ține cu sfințenie de această făgăduință și în anul 1886 sfârșește această mare și grea lucrare, a cărei piatră de temelie fusese pusă de marele Veniamin în anul 1826, când, prin pronie dumnezeiască, a și fost de față Sfântul Iosif pe când era copil.

Va muta seminarul lui Veniamin de la Socola chiar în palatul domnitorului care îl surghiunise pe ierarhul Veniamin. Înnoiește bisericile Sfântul Nicolae Domnesc și Sfinții Trei Ierarhi, căutând să urmeze întru toate marelui său înaintaș. Mută de asemenea moaștele Cuvioasei Parascheva de la Măn. Trei Ierarhi la Catedrala nouă a Mitropoliei, în anul 1889, punându-le în raclă nouă de argint, după incendiul în care racla veche a fost cuprinsă de flăcări, sfintele moaște rămânând însă nearse, prin dumnezeiască minune.

Și totuși, cele mai alese fapte bune ale mitropolitului Iosif erau acestea două: sfințenia vieții și milostenia. Îi întrece pe toți cu aceste două mari virtuți, cucerește inimile cele mai împietrite, câștigă cinstea celor mari și, mai ales, ridică de jos pe mulți deznădăjduiți, adunând în jurul său pe cei săraci și nebăgați în seamă. Aduce la Hristos pe mulți, chiar și necreștini, prin pilda vieții sale. Nu caută dar la fața omului, îngrijindu-se cu multă milă de săraci, de orfani, de văduve și de elevi. Cunoscut pentru multele sale fapte de milostenie, împărțind totdeauna tot ceea ce avea - dând chiar și rasa de pe el - și toate darurile pe care le primea. Încă se și împrumuta de la duhovnicul său ori de la alții pentru a putea face milostenie, la sfârșitul fiecărei luni fiind dator către alții, numai ca să nu rămână dator el față de săraci! Niciodată nu dădea mai puțin de o pâine, căci gândul lui acesta era: „Bani pentru o pâine!”. Când era încă în puteri, se cobora singur din chilie, pe trepte, în mijlocul celor o sută de săraci, îi mângâia cu vorba, îi binecuvânta și le împărțea bani. Însă când puterile trupești i-au mai slăbit, nu mai cobora, ci arunca milostenia sa săracilor din balconul casei.

Luând aminte la misiunea sa de pastor, și-a păzit turma duhovnicească de năvălirile viclene ale necredinței, venite fie din afară, de la puterea lumească, dornică să jefuiască averile Bisericii, fie dinăuntru chiar prin preoții învrăjbiți de vrăjmașii credinței, care lepădau duhul ascultării de Evanghelie, de canoane și de ierarh și alegeau duhul împotrivirii și al tulburării. Pentru toți aceștia, cuvântul ierarhului a tunat

puternic pretutindeni și nimeni nu-i putea zice ceva împotriva, pentru viața sa plăcută lui Dumnezeu. El se ruga și citea mult, mânca puțin și era foarte cumpătat, își drămuia cu mare măsură timpul, având mare osârdie pentru cele sfinte. Dumnezeiasca Liturghie o săvârșea totdeauna cu bucurie și cu ochii umeziți de lacrimi.

Era, de asemenea, un vorbitor priceput și duhovnic înțelept, și de aceea multă lume îl căuta pentru blândețea și cuvintele lui. Cunoștea bine Sfânta Scriptură, din care mărturisea că învață toate, și era un desăvârșit părinte duhovnicesc. Pe lângă celelalte daruri, mitropolitul avea și darul smereniei și al ascultării desăvârșite, că toate le primea ca de la Dumnezeu.

Cu multă vrednicie păstorind vreme de douăzeci și șapte de ani Mitropolia Moldovei, s-a mutat la cereștile lăcașuri cu pace în anul 1902, în ziua de 26 ianuarie. Poporul l-a numit Iosif cel Sfânt și Milostiv. Pentru întreaga sa viață sfântă și pentru că intrase deja în evlavia credincioșilor, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 5-6 octombrie 2017, l-a trecut în rândul Sfinților, statornicind ca zi de pomenire a sa 26 ianuarie, când a trecut la cele veșnice. Canonizarea sa solemnă, împreună cu cea a Sfântului Gheorghe Pelerinul, s-a făcut la data de 25 martie 2018, la Catedrala Mitropolitană din Iași, unde se află și mormântul său. ❀

UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE, ACTUL DE FONDARE A ROMÂNIEI

„Unirea Principatelor a fost un act deopotrivă intern și internațional, ea realizându-se prin voința românilor, recunoscută treptat de marile puteri.

Voința românilor nu se potrivea întru totul cu voința marilor puteri, pe de o parte, iar pe de alta, nici interesele și planurile marilor puteri nu erau concordante. Contra unirii erau în mod clar Turcia și Austria, Anglia a fost oscilantă (dar nu s-a opus vehement), iar Franța, Prusia, Sardinia și Rusia au sprijinit, din motive diferite, actul. Soluțiile de unire puteau să fie variate.

Conferința de la Paris din 1858, după ce a luat act de hotărârile entuziaste de unire ale adunărilor ad-hoc, a decis o unire parțială, cu doi domni, două capitale, două adunări, două guverne etc.” *Acad. Ioan Aurel Pop*

Unirea Principatelor Române a reprezentat sinteza unui îndelungat proces istoric, pornit de la conștiința unității de neam și limbă a românilor din Moldova, Țara Românească și Transilvania, dublată de transformările socio-politice care au avut loc pe scena europeană în prima jumătate a secolului al XIX-lea. Și la momentul oportun, Dumnezeu a făcut ca toate dorințele de unitate, stabilitate și independență să se împlinescă.

Condiții

politice internaționale benefice

Ideea Unirii Moldovei și a Țării Românești, avansată încă din secolul al XVIII-lea, a devenit, după războiul Crimeii (1853-1856), o temă de prim plan a dezbaterii politice, atât în cele două Principate, cât și pe plan internațional. Situația externă se arăta favorabilă; înfrângerea Rusiei și hegemonia politică a Franței ofereau un context prielnic punerii în practică a proiectului, cu atât mai mult cu cât Napoleon al III-lea, împărat al francezilor, dorea un bastion răsăritean favorabil politicii sale, care să contrabalanseze expansiunea rusească și să contribuie, alături de Italia, la subminarea monarhiei austro-ungare.

Un prim pas:

Congresul de Pace de la Paris

În timpul lucrărilor pregătitoare ale Congresului de Pace de la Paris din 1856, reprezentanții Franței au pus pe tapet problema unirii celor două principate, pentru a crea un stat tampon care să oprească expansiunea Rusiei și să protejeze Imperiul Otoman.

Franța dorea unirea pentru a-și putea crește influența economică și culturală în principate, Rusia – pentru a slăbi Turcia și influența Austriei în zonă, Prusia și Sardinia – pentru a atrage atenția asupra dorinței lor de creare a unei Germanii, respectiv Italiei unite, iar Anglia a rămas inițial neutră. Încă de la început s-au opus Turcia, care se temea

că noua țară va solicita mai apoi independența, și Austria, deoarece nu dorea ca unirea să dea un semnal pentru românii din Transilvania și în plus noul stat i-ar fi stăvilit intențiile de acaparare a gurilor Dunării. După congres s-a mai opus și Anglia, pentru a mulțumi Imperiul Otoman, care-i servea ca debușeu economic.

Hotărârile congresului în privința principatelor au fost următoarele:

- ❖ consultarea locuitorilor în privința unirii, deoarece puterile care se opuneau au susținut că aceștia de fapt nu doresc unirea;

- ❖ trecerea principatelor sub garanția colectivă a puterilor semnatare;

- ❖ libertatea navigației pe Dunăre și înființarea unei comisii permanente, constituită din reprezentanții statelor riverane;

- ❖ înapoierea Moldovei celor trei județe din sudul Basarabiei: Cahul, Ismail și Bolgrad;

- ❖ întrunirea la București a unei comisii speciale, constituită din reprezentanții celor 7 puteri garante, cu scopul de a se informa asupra situației interne a principatelor și de a propune măsuri pentru reorganizarea internă;

- ❖ nicio putere nu avea dreptul de a interveni cu armata în principate decât în urma unui acord general.

Alegerile

pentru Divanurile ad-hoc

Adunările ad-hoc aveau caracter consultativ, și erau alcătuite din reprezentanți ai Bisericii, marii boierimi, burgheziei, țărănimii clăcașe, cu scopul de a face propuneri referitoare la realizarea unirii Principatelor Române.

Alegerile pentru Divanurile ad-hoc au fost marcate de mari tensiuni. Dacă în Țara Românească majoritatea covârșitoare a opiniei publice susținea ideea Unirii, în Moldova lucrurile se arătau mai complicate. Ca de altfel și interesele puterilor străine.

În anul 1857 au loc alegeri pentru

divanurile ad-hoc atât în Moldova, cât și în Țara Românească. Cele din Moldova sunt însă fraudate de Nicolae Vogoride, aspirant la tronul Moldovei, care a falsificat listele electorale de reprezentare în Divanul ad-hoc, prin înlocuirea listelor electorale ale uniuniștilor cu cele ale antiuniuniștilor.

Cu greu se obține anulare alegerilor din Moldova. Napoleon al III-lea accepta varianta unei uniri parțiale a Principatelor, acestea urmând a avea doi domni, două guverne, două Adunări Legislative (parlamente). Instituțiile comune urmau a fi Înalta Curte de Casație și Justiție, Comisia Centrală cu sediul la Focșani, ce avea să se ocupe cu elaborarea legilor de interes comun pentru ambele Principate. Aceste decizii au fost luate la Conferința de la Paris (1858) a marilor puteri.

Au avut loc noi alegeri, astfel încât la 22 septembrie 1857 s-a întrunit Divanul Ad-hoc al Moldovei care era favorabil unirii, iar la 30 septembrie cel al Valahiei, și prin documentele redactate, au fost puse bazele fuzionării celor două principate.

În 7 și 9 octombrie 1857 sunt elaborate Rezoluțiile prin care se cerea:

- ❖ respectarea drepturilor Principatelor și îndeosebi a autonomiei lor în cuprinderea vechilor lor capitulații încheiate cu Înalta Poartă în anii 1393, 1460, 1511 și 1634;

- ❖ unirea Principatelor într-un stat sub numele de România;

- ❖ prinț străin cu moștenirea tronului, ales dintr-o dinastie domnitoare dintre cele europene și ai cărui moștenitori să fie creștului în religia țării;

- ❖ neutralitatea teritoriului Principatelor;

- ❖ puterea legiuitoare încredințată Adunării Obștești, în care să fie reprezentate toate interesele nației.

Toate acestea sub garanția colectivă a Marilor Puteri care au subscris tratatul de la Paris.

Convenția de la Paris 1858

Întrunite în capitala Franței pentru a lua în discuție cererile celor două Divanuri ad-hoc (10 mai - 7 august 1858), puterile europene au adoptat Convenția de la Paris:

❖ principatele își păstrau autonomia sub suzeranitatea Porții și sub protecția celor șapte puteri;

❖ se adopta denumirea de Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei, fiecare având instituții proprii;

❖ se înființau instituții comune, precum Comisia Centrală cu sediul la Focșani (care elabora proiectele de legi de interes comun), Înalta Curte de Casație și Justiție, armata;

❖ se prevedeau principii de organizare și modernizare a viitorului stat (separația puterilor în stat, desființarea rangurilor și privilegiilor boierești, egalitatea în fața legii, drepturi politice pentru creștini, libertatea individuală);

❖ dreptul de vot rămânea cenzitar.

După încheierea Convenției de la

Paris, care avea să joace rolul unei veritabile Constituții a Principatelor, au urmat alegerile pentru Adunările Elective, care urmau să îi desemneze pe cei doi domni. În Moldova a fost ales în unanimitate, la 5 ianuarie 1859, liderul unionist Alexandru Ioan Cuza, reprezentantul „Partidei Naționale”. Iar la București, într-o ședință secretă a Adunării, deputatul Vasile Boerescu a propus la 24 ianuarie 1859 alegerea lui Alexandru I. Cuza, aceasta fiind acceptată în unanimitate. Astfel s-a făcut primul pas către definitivarea Unirii Principatelor Române.

Recunoașterea internațională a alegerilor

Aceasta era cea mai stringentă problemă. Faptul împlinit la 24 ianuarie 1859 era considerat de Poartă și de Austria drept o încălcare a Convenției de la Paris. Situația creată în cele două Principate urma să facă, de altfel, obiectul unei noi Conferințe internaționale de la Paris. Franța, Rusia, Anglia, Prusia și Sardinia au recunoscut dubla alegere de la 24 ianuarie 1859.

Imperiul Otoman și Austria însă tergiversau; mai mult, pun la cale o intervenție militară peste Dunăre. În final, sub presiunea celorlalte puteri garante, Poarta a acceptat oficial, odată cu Austria, în a 3-a ședință a Conferinței de la Paris (25 august), să recunoască, la rândul ei, dubla alegere.

Astfel împlinită recunoașterea situației de fapt, impusă la 24 ianuarie, obiectivul imediat următor era acceptarea de către puterile garante a Unirii depline. Fără a aștepta verdictul altor reuniuni internaționale, Alexandru I. Cuza a trecut la unificarea aparatului de stat, remediind din mers consecințele hotărârilor adoptate prin Convenția de la Paris.

Șirul de reforme inițiate de Cuza și venirea mai apoi pe tronul Principatelor Unite a domnitorului Carol I, care se bucura atât de sprijinul Franței cât și de cel al Prusiei, a făcut ca actul de la 1859 să fie ireversibil. Din 1866, potrivit Constituției promulgate la 1 iulie, Principatele Unite încep să se numească oficial România. ❖

Sfânta Xenia din Petersburg

Sfânta „cea smerită și nebună pentru Hristos” a fost înscrisă în calendarul Bisericii Ortodoxe Române prin hotărârea Sfântului Sinod din iulie 2020, cu zi de pomenire 24 ianuarie. S-a remarcat prin modestie, sărăcie, renunțarea la bunurile lumesti și o înflăcărată urmare a lui Hristos, dar și prin înaintea vedere, ajutorarea celor sărmani și păcătoși în timpul vieții și prin minunile pe care le-a făcut după moarte.

Considerată protectoare a familiei, este adesea invocată pentru ajutor în întemeierea unei familii sau pentru orice ajutor în legătură cu familia, dar și pentru obținerea unei case sau loc de muncă, în caz de incendii sau copii pierduți. Este patroana spirituală a orașului Sankt Petersburg.

S-a născut probabil prin anul 1731, într-o familie înstărită. Soțul ei, ofițer, de neam nobil, la numai 4 ani de la căsătorie moare de tifos exantematic. Xenia este atât de afectată de moartea lui încât a doua zi este găsită tot lipită de trupul soțului răposat, dar îmbătrânită și încăruntită. Își petrece soțul la groapă îmbrăcată în hainele militare ale acestuia, imitându-i mersul în urma sicriului. Andrei Teodorovici nu a murit, le spunea ea celor din jurul ei. Din acest moment Xenia se prezintă tuturor cu numele soțului ei, Andrei Teodorovici, și imediat ce se întoarce de la cimitir își împarte averea la săraci, iar banii îi donează Bisericii.

Va duce o viață de ascet desăvârșit, trăind din pomeni și devenind „nebună” pentru Hristos. Opt ani a fost în pelerinaj pe la mănăstiri și stareți vestiți. Când în 1757 se interzice vagabondajul săracilor

și schilozilor pe străzile Petersburgului, urmărită fiind, s-a descoperit că sfânta mergea noaptea pe câmp unde cădea în genunchi și se ruga până la răsăritul soarelui. Iar în cei 45 de ani de pribegie, fericita Xenia a trăit neavând absolut nimic, îndurând gerul, ploile torențiale, neștiind ce va mânca a doua zi.

Rugăciunea, ascetismul, iubirea față de Dumnezeu și de aproape și mila lui Dumnezeu au făcut ca fericita Xenia să primească darul clarviziunii, cea mai cunoscută prezicere fiind a morții Împărătesei Elisabeta Petrovna.

Fericita Xenia a câștigat iubirea oamenilor, care o considerau „omul lui Dumnezeu”. De aceea o invitau des negustorii, burghezii și funcționarii în casele lor pentru că știau că dacă fericita Xenia îți intră în casă, aduce cu ea pacea și bucuria. Mamele își aduceau copiii spre a-i binecuvânta.

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 22 - 29 IANUARIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 22.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 25.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 27.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie
Sâmbătă 28.01	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 29.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 17-a după Rusalii (a Cananceencei) - Utrenia, Sf. Liturghie

Vestea sfârșitului Xeniei (anul 1806) a întristat orașul. S-a instituit post în acea zi și mulți oameni au venit la înmormântare ei, printre care săracii și infirmii ajutați de Xenia, negustorii și băcanii, mamele copiilor binecuvântați și vindecați și multe alte femei care o însoțeau în timpul vieții și care se bucurau de atenția ei. ❖